‘Hydropolis: Designing at Eye-Level’ Ecologische rommeligheid vatten in scenografische maquettes

Mattias F. Josefsson, Sabine Müller en Miguel Hernández Quintanilla

TITEL	Hydropolis: Designing at Eye-Level
DOCENTEN	Mattias F. Josefsson, Sabine Müller, Miguel Hernández Quintanilla
INSTELLING	Oslo School of Architecture & Design (AHO), NO
TYPE	workshop
JAAR	2022-2025
CURRICULUM	master semester 2
DUUR	2 weken
GROEPSGROOTTE	20
ECTS	ingebed in 24 ECTS ontwerpstudio

Het is een uitdaging om de complexiteit van landschappen vast te leggen: de ecologische prestaties die ze leveren, maar ook het continuüm van schaalniveaus dat ze bestrijken – van territorium tot materiaal. Daarbij wordt de waarneming van een biodiverse omgeving in het ontwerponderwijs vaak te weinig onderkend. Om die reden organiseert de masterstudio landschapsarchitectuur ‘Oslo Hydropolis’, die wordt gegeven aan de Arkitektur- og designhøgskolen i Oslo (AHO), een twee weken durende scèneworkshop die studenten onderdompelt in een gesprek over visuele waarneming en ecologie. In de workshop fotograferen studenten een maquette op ooghoogte, een fragment van het plan op een grotere schaal dat zij aan het ontwerpen zijn.

De workshop ‘Hydropolis: Designing at Eye-Level’ bouwt voort op Joan Iversson Nassauer’s stelling dat ontwerp ecologisch functionerende ecosystemen kan laten overleven, ondanks de heersende verwachtingen over hoe een landschap eruit hoort te zien. Volgens Nassauer zetten biodiverse landschappen, zoals rommelige bosranden, ons op het verkeerde been, omdat ze niet overeenstemmen met onze esthetische opvattingen van ‘natuurlijkheid’ – schilderachtige conventies die het culturele beeld van ‘natuur’ bepalen – noch met die van ‘netheid’ – bijvoorbeeld aandachtig verzorgde tuinen. Dit kan ernstige gevolgen hebben, onder andere de vernietiging van landschappen die moeilijk te verenigen zijn met dergelijke opvattingen van natuurlijkheid of netheid, zoals ‘rommelig’ natuurlijk grasland. Volgens Nassauer kan ontwerp hier worden ingezet om de ‘ongewenste rommeligheid’ die zulke ecosystemen kenmerkt, te beschermen door herkenbare ‘expressies van zorg’ toe te voegen, bijvoorbeeld door een overwoekerd gebied visueel te omlijsten met een strak gemaaide vorm, een door de mens aangebracht motief dat intentie, waardering en aandacht communiceert.[1]

1
Joan Iversson Nassauer, ‘Messy Ecosystems, Orderly Frames’, *Landscape Journal* 14/2 (1995), 161-170.

‘Hydropolis: Designing at Eye-Level’ Encompassing the Messiness of Ecology in Scenograhic Models

Mattias F. Josefsson, Sabine Müller and Miguel Hernández-Quintanilla

TITLE	Hydropolis: Designing at Eye-Level
TUTORS	Mattias F. Josefsson, Sabine Müller, Miguel Hernández-Quintanilla
INSTITUTE	Oslo School of Architecture and Design (AHO), NO
TYPE	workshop
YEAR	2022-2025
CURRICULUM	Master semester 2
LENGTH	2 weeks
GROUP SIZE	20
ECTS	part of a 24 ECTS design studio

Capturing the complexity of landscapes – their ecological performance, as well as their spanning from territorial to material scales – is a challenging endeavour that often leaves the perceptive dimensions of biodiverse environments underexplored in design education. For that reason, the landscape architecture masters’ studio ‘Oslo Hydropolis’ at the Oslo School of Architecture and Design (AHO) integrates a two-week *scene* workshop to immerse students in a discussion of visual perception and ecology through the photography of an eye-view model – a fragment of the larger scale plan they are designing.

The workshop ‘Hydropolis: Designing at Eye-Level’ builds on Joan Iversson Nassauer’s argument that design can enable ecologically functioning ecosystems to survive expectations of landscape appearance. According to Nassauer, biodiversity-rich landscapes such as the cluttered space of a forest edge tend to deceive because they do not fall into the aesthetic categories of ‘naturalness’ – picturesque conventions that shape the cultural image of ‘nature’– or ‘neatness’ – intentionally tended spaces such as gardens. This deception has dangerous implications exemplified by the destruction of landscapes difficult to reconcile with ideas of naturalness or neatness, such as ‘messy’ wild meadows. According to Nassauer, the role of design in this dilemma is to protect the ‘undesirable messiness’ that characterises ecosystems by accompanying them with noticeable ‘expressions of care’ – for example by visually framing overgrowth with a bold mowed shape, a human-made motif that communicates intention, appreciation and care.[1] The modelling and photographing workshop enables the students to engage with this discussion in an interactive and immersive way.

1
Joan Iversson Nassauer, ‘Messy Ecosystems, Orderly Frames’, *Landscape Journal* 14/2 (1995), 161-170.

Met de maquette- en fotografieworkshop kunnen studenten deze kwestie interactief ondergaan en er zich door laten meeslepen.

Met de kunst van de scenografie als uitgangspunt bouwen de studenten hun maquettes op ooghoogte op hun bureaus, die als podia fungeren. Met de camera kunnen ze meerdere schaalniveaus tegelijk vastleggen door vlakken perspectivisch te laten versmelten. De voorgrond, het midden en de achtergrond van de maquette worden afzonderlijk opgebouwd, van schaal 1:10 tot schaalloos, waardoor territoriale elementen, ruimtelijke sequenties en details binnen één maquette met elkaar kunnen worden verweven. De scenes worden opgebouwd met natuurlijke materialen zoals bladeren, takken, stenen, koffiebonen of linzen. De creatieve focus ligt op de structuur, textuur, reflectie, kleur en rangschikking van deze stukken, die er dankzij een onscherpe lensinstelling realistisch uitzien. Deze techniek maakt het mogelijk om verschillende gradaties van netheid te bestuderen, bijvoorbeeld de netheid van abstracte gevels in contrast met die van rotsen of vegetatie, of die van horizontale, keurige kleine dwarsdammen die een grillige oeverlijn accentueren. Tegelijkertijd kan 'natuurlijkheid' in de driedimensionale ruimte worden bestudeerd, bijvoorbeeld door een denkbeeldig pad door een deels uitgedunde tunnel van verschillende soorten groen aan te leggen of open plekken te omlijsten met ontoegankelijke onderbegroeiing. Zo wordt ecologie via herkenbare culturele vormen gepresenteerd als fragiel, levendig, robuust of krachtig.

Het resultaat van de workshop is telkens een uitgewerkte A3-afbeelding. Het toewerken naar dit ene beeld structureert, stuurt en focust het leerproces, terwijl met het gebruik van een statief er herhaaldelijk foto's gemaakt kunnen worden en de beelden snel weer opgepakt. Omdat er door de lens slechts onderdelen van de maquette te zien zijn,

Eye-level model, Francesco Di Lucchio, 2024/ Maquette op ooghoogte, Francesco Di Lucchio, 2024

Drawing from scenography, the models are built by the students at eye-level on their desks as if they were stages. The camera allows multiple scales to be photographed simultaneously by merging planes through perspective. Foreground, midground and background are modelled separately from 1:10 to scaleless – allowing for the interweaving of territorial elements, spatial sequences and details within the same model. The scene is built with material found in 'nature': leaves, branches, stones, coffee, lentils – creative focus being on the pieces' structure, texture, reflection, colour and arrangement, rendered realistic through the blur of the lens. This technique permits degrees of neatness to be studied, such as abstract building façades contrasting with rock or vegetation, or horizontal clean-cut check-dams underlining uneven riparian concavity. In parallel, naturalness is explored in the depth of space, for example by directing a path through a partially thinned multispecies vegetative tunnel or by enclosing openings with non-accessible understory habitat – framing ecology as delicate, vibrant, robust or powerful through recognisable cultural forms.

The output of the workshop is a well-developed A3 image. Working towards this one image frames, steers and focuses the process of exploration, while installing the camera on a tripod enables photographs to be taken repeatedly and to reiterate the image swiftly. Since only parts of the model are seen through the lens, items on ground, wall and sky planes can be manipulated quickly in a sloppy way.[2] The model becomes an animated stage on which to discuss ecology's messiness against human intervention, a performative and epistemic tool for testing and developing rather than rendering.[3] The design actions are oriented towards the transformative potential of modest interventions to meet evolving expectations about the appearance of nature. Consequently, the workshop supports students to advance critical questions of landscape management and perception as intrinsic dimensions of ecological design.

2 Catherine Dee, *Form and Fabric in Landscape Architecture: A Visual Introduction* (London: Taylor & Francis, 2001).

3 Thea Brejzek and Lawrence Wallen, *The Model as Performance: Staging Space in Theatre and Architecture* (London: Bloomsbury, 2018).

Staging a model, Axel Ottar, 2024/ Enscenering van een maquette, Axel Ottar, 2024

RUS
RUGSPRO
SVEAVÄ

kunnen elementen op de grond, aan de muur en in de lucht snel en slordig worden gemanipuleerd.[2] De maquette wordt een levendige arena, waar ecologische 'rommeligheid' tegenover menselijk ingrijpen komt te staan; het wordt een performatief en epistemisch instrument om mee te testen en te ontwikkelen, in plaats van om louter mee af te beelden.[3] Het daadwerkelijke ontwerpen is gebaseerd op het transformatieve potentieel van bescheiden ingrepen, waarmee kan worden voldaan aan de veranderende verwachtingen over de verschijningsvorm van de natuur. Zo ondersteunt de workshop de studenten bij het stellen van kritische vragen over landschapsbeheer en landschapsperceptie als intrinsieke onderdelen van ecologisch ontwerp.

Vertaling: InOtherWords, Maria van Tol

2
Catherine Dee, *Form and Fabric in Landscape Architecture: A Visual Introduction* (Londen: Taylor & Francis, 2001).

3
Thea Brejzek en Lawrence Wallen, *The Model as Performance: Staging Space in Theatre and Architecture* (Londen: Bloomsbury, 2018).